

Men samtidig var der en Stemme inden i ham, der sagde: Hvad oprøres du egentlig over? Er det ikke dit eget Værk, hvis Fuldendelse du her ser? Du høster jo kun, hvad du selv har saaet. Beklag dig ikke, men gaa stille bort . . . gaa bort og skam dig!

„Lad os komme herfra,“ sagde Hansine ved Siden af ham.

„Og saa var der dette herre med Fordrageligheden, som Emanuel snakkede saa meget om,“ vedblev Væveren. „Aa ja, Fordragelighed har jo ogsaa sin Tid. Men du skal ikke lade nogen sidde dig saa nær, at han sidder Laaret af dig, plejer man jo at sige. Og nu har vi for ikke saa grumme længe siden set, hvordan Bønderne et Steds her i Landet har fornægtet deres Barnetro og stemt en Fritænker, en rigtig skidt Gudsbespotter, ind i Rigsdagen; og da der dog var en og anden, der fandt den Spas lovlig grov, hvad var det saa, der skete? Saa sagde vores egne kære Præster og vores lærde Herrer inde ved Universitetet og i Studenterverdenen: Blæse med det, — sagde de. Lad os dog endelig ikke spørge Folk om deres Tro; det er altfor næsvist og udannet. Hvad vil vore Modstandere tænke om os? . . . Se, det er den Slags nymodens Lær-